

Afstemning

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 151: Forslag til lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. (Pligt til at genvurdere hjælpen til personer, som udsættes af beboelseslejemål).

Af socialministeren (Eva Kjer Hansen).
(Fremsat 7/2 2007).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Hans Andersen (V):

Lovforslaget her handler om, at borgere, der udsættes af et beboelseslejemål af fogedretten, får ret til at få deres behov for hjælp revurderet hos kommunen, og dermed kan det være med til at styrke borgerens retssikkerhed på dette område. Lovforslagets baggrund er, at når der rejses en fogedsag, har kommunen nu pligt til at genvurdere borgerens behov for hjælp, så snart kommunen modtager fogedrettens underretning om, at en borger udsættes af et beboelseslejemål.

Kl. 15.50

Lovforslaget betyder også, at Socialministeriet skal udarbejde en generel orientering om, hvordan borgeren kan få rådgivning og hjælp i kommunen, og det er således meningen, at fogedretten skal udlevere denne orientering til alle borgere, når fogedretten indleder behandlingen af en sag om udsættelse af en lejer.

Kommunen får med lovforslaget endvidere pligt til af egen drift at revurdere, om borgerens behov for hjælp er ændret, og det skyldes, at når en borger udsættes af en eventuel lejerbolig, kan det være, fordi borgeren har sociale problemer.

Jeg synes, det er et udmærket lovforslag, og Venstre kan støtte dette forslag.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Ja, og den går såmænd ikke så meget på, at Venstre støtter forslaget, for det regner alle vel med, og det er jo også sådan isoleret set et godt forslag, men synes Venstres ordfører ikke, at det er lidt bizart, at antallet af udsættelser er steget markant de senere år?

Det, regeringen så vælger at komme med initiativ til, er at sikre en lidt bedre opfølgning på de familier, der er blevet smidt ud af deres bolig, i stedet for at komme løbende ind i Folketingssalen med en masse gode tiltag, der kunne hindre f.eks. børnefamilier i at blive smidt på gaden. Var det ikke mere oplagt, at vi ligesom fik vendt tingene om, så lovgivernes opgave først og fremmest er at sikre, at børnefamilier kan blive boende i deres boliger i stedet for først at blive smidt ud, og hvor man så efterfølgende forsøger at dulme smerten lidt med en bedre retssikkerhed?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Men det er jo netop det, lovforslaget går ud på. Det, lovforslaget går ud på, er netop, at vi skal forebygge. Det handler måske om administration af det med at betale huslejen hver måned, hvis det er det, der er problemet.

Det er jo derfor, der står, at så snart kommunen bliver klar over, at der er tale om en fogedforretning med henblik på at sætte beboere ud af deres lejemål, skal den gå ind og vurdere, om der er forhold her, man kan hjælpe med. Og det kan handle om eksempelvis administration med hensyn til at betale huslejen hver måned, som borgerne kan have problemer med. Så det er netop med henblik på at forebygge, at vi gør det her.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Men kunne vi ikke blive enige om, at den bedste forebyggelse af, at børnefamilier bliver smidt på gaden, er, at de selv samme familier faktisk har råd til at betale deres husleje? Ser vi på den undersøgelse, som socialministeren selv har iværksat, viser den jo meget klart, at i næsten alle de tilfælde, hvor familier eller individer bliver sat på gaden i Danmark i dag, skyldes det manglende betalingsevne.

De har ikke råd til deres husleje, og der er da noget dybt, dybt beskæmmende i, at i et af verdens rigeste samfund, hvor værdistigningerne

suser derudad, og hvor boligejerne får flere og flere muligheder i deres hverdag og i deres liv, har vi en gruppe af mennesker, der er så trængt på deres økonomi, at de reelt ikke har råd til at betale noget så basalt og i øvrigt så banalt som en husleje.

Var det ikke bare lidt mere interessant, om man også fra Venstres side ville sikre, at alle familier i Danmark har et økonomisk grundlag at leve på, der gør, at de faktisk også kan blive i deres bolig, i stedet for at man kommer med et plaster, som det her lovforslag er udtryk for?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg synes, det er overordentlig vigtigt, af familierne i Danmark netop håndterer det med at betale deres husleje og selv har et ansvar for det først og fremmest. Og så handler det jo bl.a. om at få mennesker i job og sige, at det altid kan betale sig at gå ud og få et job, at få et arbejde. Det er ad den vej, vi skal have en bevægelse i gang, og det lykkes jo rigtig godt, og vi skal fortsætte ad den vej, at det skal kunne betale sig at arbejde. Og så handler det jo om, at hver især, også lejere, har et ansvar for at betale sin husleje.

Kl. 15.55

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg forstod på hr. Hans Andersen, at hele det der problem med, at mennesker kan komme i en situation, hvor de ikke er i stand til at betale deres husleje, ikke er noget, som i hvert fald Venstre anerkender. Det fremgår også af lovforslaget, at det ikke kan være det, der er problemet, for der er jo ikke nogen økonomi i det her forslag.

Men hvis det nu viser sig med den undersøgelse, der vil blive lavet, at der er nogle mennesker i det her land, som har for lille en indtægt til, at de er i stand til at betale husleje i den lejlighed, som de kan få anvist af kommunen, hvad vil Venstre så gøre ved det?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg synes, det er vigtigt at fastholde, at familierne først og fremmest har et ansvar for at finde en lejlighed, de kan betale med de indtægter, de har. Det synes jeg er helt grundlæggende. Det skal vi holde fast i. Jeg mener ikke, at det skal være sådan, at det er det offentlige, der går hen og betaler husleje for samtlige familier, der løber

ind i problemer med, at de ikke kan betale huslejen hver den første. Det mener jeg er et skråplan. Jeg kan forstå, det er noget, Enhedslisten tilstræber at vi skal.

Men jeg mener altså, at hver især har et ansvar for at have en indkomst og have udgifter, der ikke overstiger denne indkomst.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg vil godt takke for det meget klare svar. For som jeg forstår hr. Hans Andersen, så mener hr. Hans Andersen, at hvis vi har en børnefamilie i Danmark, som ikke er i stand til at betale sin husleje og dermed bliver sat på gaden, så er det familiens eget ansvar. Er det Venstres politik over for de mennesker, at det er familiens eget ansvar, og at man ikke vil gøre noget for at hjælpe dem?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg svarede på det helt grundlæggende, om det offentlige altid skal sikre folk og sørge for at betale huslejen. Det mener jeg ikke det offentlige skal. Men, og det står allerede i den nuværende lovgivning, det offentlige skal gå ind og hjælpe med husly, med at sikre en midlertidig bolig, i tilfælde af at der er familier og specielt børnefamilier, der står uden tag over hovedet, og det bakker jeg meget op omkring. Det er afgørende, og det er vigtigt. Men vi må holde fast i, at man som familie ikke sætter sig dyrere, end man har råd til.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg savner lige det lidt mere præcise svar på det her. Hvis nu det viser sig, at folk, der er blevet ramt af kontanthjælpsloftet, eller mennesker, der er på integrationsydelse, ikke er i stand til at betale husleje i de boliger, som kommunen er i stand til at anvise dem, vil det så gøre indtryk på Venstre? Vil man så kigge på de her ydelser?

For sagen er jo, at når man gør folk fattigere, når man tager pengene fra dem, så har de mindre at betale husleje med. Vi har jo ikke just oplevet, at huslejerne er blevet justeret i tilsvarende nedadgående retning, så mon ikke der er en sammenhæng? Og så spørger jeg: Hvis der er den sammenhæng, vil ordføreren så være indstillet på, at vi gør noget ved det?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Vi kan jo se af de tal, som de senere år har fortalt os noget om antallet af mennesker, som er blevet sat ud af deres bolig på grund af eksempelvis manglende betaling, at den helt store stigning foregik før indførelsen af kontanthjælpsloftet. Så det er ikke korrekt, når SF og Socialdemokraterne påstår, at det er som følge af kontanthjælpsloftet, at vi nu ser en stigning i antallet af udsættelser.

Det er bare for at præcisere, at jeg ikke mener, at det her handler om kontanthjælpsloftet. Det handler om, at vi går ind med det her lovforslag og forpligter kommunen til at yde en hjælp til familier, der står over for at blive sat ud af deres bolig, og yde en hjælp, der gør, at de forhåbentlig kan blive boende.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Er hr. Hans Andersen opmærksom på, at han nu besidder en viden, som socialministeren ikke besidder? For jeg har forstået det sådan, at vi ingenting aner om det, og at det skal undersøges. Socialministeren er nu ved at undersøge, om der er en sammenhæng.

Og så er det, jeg spørger: Hvis det nu viser sig, når nu vi har undersøgt det endnu en gang, at der er en sammenhæng, er ordføreren så med på, at der skal gøres noget ved det?

Kl. 16.00

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Man kan ikke sige, at det er på grund af kontanthjælpsloftet, der er sket en stigning i antallet af udsættelser. Det kan man ikke, fordi stigningen begyndte før indførelsen af kontanthjælpsloftet. Det er det ene.

Det andet er, at man da skal dybere ned i problemstillingen om, hvorfor familier ikke betaler deres husleje, og vi begynder med dette lovforslag og siger: Nu forpligter vi kommunerne til at gribe ind og vurdere, om der er problemer, de kan hjælpe med til at løse. Jeg har bl.a. nævnt administration af huslejebetalingen. Det redskab har kommunerne allerede i dag, men med dette lovforslag forpligter vi kommunen til at gribe ind meget tidligt og hjælpe familien, hvis det er det, den har brug for hjælp til.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er den socialdemokratiske ordfører, fru Mette Frederiksen.

Mette Frederiksen (S):

Jeg kan ikke lade være med at tænke over, at der er lidt hattedamesocialpolitik over den debat, vi har i dag. På den ene side vil man rigtig gerne beskære udvalgte befolkningsgruppers ydelser, og man gør det med et ekstra hak pr. 1. april, hvor rigtig mange par på kontanthjælp kommer til at falde for 300-timers-reglen, hvilket vil bidrage til, at de familier ikke har råd til at betale deres husleje; men på den anden side fremsætter man nogle enkelte lovforslag, der ligesom skal dulme smerterne og mildne hverdagen for nogle af de mest udsatte grupper. Det var nok klogere, hvis man turde tage konsekvensen af sine politiske beslutninger, og selvfølgelig endnu klogere, hvis man med den førte socialpolitik ville sikre, at hver enkelt børnefamilie i Danmark havde et økonomisk grundlag for at opretholde et ordentligt livsgrundlag, herunder at kunne betale noget så basalt som sin husleje.

Men jeg vil dog lægge lidt blødt ud i dag. Vi Socialdemokrater er jo grundlæggende positivt indstillet over for lovændringer, som fremmer retssikkerheden og sikrer hjælpen til de borgere, der har brug for den. Borgere, som bliver udsat for en udsættelsessag – eller oversat til almindeligt dansk: bliver smidt ud af deres bolig – har ofte brug for støtte og hjælp fra deres kommune, og det er selvfølgelig særlig vigtigt, at den enkelte kommune er opmærksom på de sager, hvor der er familier med børn involveret. Derfor vil jeg gerne sige allerede nu, at fra Socialdemokratiets side bakker vi selvfølgelig op om, at kommunerne eksplicit bliver pålagt at gøre en aktiv indsats i de sager, hvor mennesker bliver smidt af deres lejligheder, især fordi de ikke har haft råd til at betale deres husleje.

Men når det er sagt, må vi jo samtidig konstatere, at udviklingen i antallet af udsættelser er dybt bekymrende. Siden den her regering kom til magten, er antallet af udsættelser steget støt år efter år. 4.162! – så mange familier blev sat på gaden i Danmark i 2005, fordi de ikke kunne betale deres husleje. 4.162 familier blev sat på gaden med møbler og husdyr og sågar deres børn, fordi deres økonomi lå i ruiner. Og det ser ikke ud til, at antallet faldt meget i 2006. Tænk, at vi i velfærdssamfundet Danmark, der aldrig har været rigere, og hvor de fleste har det godt, end-

da bedre end nogen sinde, overhovedet tillader, at nogle familier har en så dårlig økonomi, at børn skal rives op med rode fra det område, de bor i, fordi regeringen har beskåret mors og fars økonomi, så huslejen ikke kan betales.

I stedet for at reparere på de skader, der er sket, burde vi i stedet forebygge. Som det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, ved ministeren ikke nøjagtig, hvorfor der er så mange udsættelser, men hvis man spørger udeomkring i samfundet, i boligselskaberne, hos socialforvaltningerne og andre, der er i berøring med problemet, ja, sågar hos KL, svarer de faktisk i kor. Alle de, der kender familierne, alle de, der har set det ske, siger, at det i høj grad er familier, der er ramt af kontanthjælpsloftet eller kun har den meget lave starthjælp, så de ikke har råd til at betale deres husleje. Meldingerne er entydige og klare, og hvorfor skulle disse organisationer ikke tale sandt?

Kl. 16.05

Hvis regeringen virkelig ønsker at gøre noget ved den kraftige stigning i antallet af udsættelser, skulle regeringen melde positivt ud med hensyn til at fjerne kontanthjælpsloftet og starthjælpen i stedet for blot at undersøge og undersøge og undersøge og komme frem til, at én undersøgelse ikke er tilstrækkelig, og igangsætte den næste. Vi Socialdemokrater har allerede taget initiativ til at fjerne kontanthjælpsloftet og starthjælpen, fordi de ikke virker, og fordi de først og fremmest har bidraget til at øge uligheden i Danmark, men regeringen er sammen med Dansk Folkeparti tilsyneladende ligeglad med, at i øvrigt velfungerende familier med børn bliver smidt ud af deres lejlighed, fordi de ikke har råd til at betale huslejen. Det er sørgeligt.

På trods af denne meget triste baggrund for L 151 støtter vi lovforslaget, også selv om vi synes, det er et plaster på et sår, som kunne behandles meget mere effektivt.

Og så skulle jeg i øvrigt på dette tidspunkt af dagen hilse fra Det Radikale Venstre og sige, at de ikke alene støtter lovforslaget, men også de holdninger, der er givet til kende her.

Formanden:

Tak til fru Mette Frederiksen. Så er det fru Tina Petersen som ordfører.

Tina Petersen (DF):

Jeg må sige, at de ordførere, der har været oppe indtil nu, lige ved og næsten har taget pusten fra

mig. Men fra Dansk Folkepartis side skal det lyde, at det forslag, som er fremlagt af ministeren i dag, synes vi er et godt forslag. Der er nogle elementer i det, som vi i hvert tilfælde godt kan se kan hjælpe på området.

Jeg kan høre på de ordførere, der har været oppe, at problemerne bunder i kontanthjælpsloftet, men jeg må sige, at for vores vedkommende mener vi, at der er nødt til at være et loft, også for at hjælpe folk tilbage på arbejdsmarkedet. For mange mennesker har det været en god hjælp at blive bakket op, så de har kunnet komme tilbage på arbejdsmarkedet og få sig et job.

Det er klart, at der er en gruppe af kontanthjælpsmodtagerne, der skal hjælpes, og det bliver gjort med forslaget her. Man skal genvurdere de menneskers sager, kigge på sagerne, og formoder man, at der er en situation, hvor de har et behov, er det klart, at de også skal hjælpes, lige netop for at undgå den situation, at de bliver sat ud af deres lejlighed. Det synes jeg er positivt, det kan simpelt hen ikke være anderledes.

Forslaget tager lige netop sigte på at beskytte familier. Der er tænkt på både børn og unge, så jeg synes helt klart, at ministeren er inde på det rigtige, og Dansk Folkeparti kan fuldt ud tilslutte sig forslaget, som det ligger her i dag.

Formanden:

Der er et par korte bemærkninger til ordføreren, først fra fru Mette Frederiksen.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg studser over, at ordføreren for Dansk Folkeparti nu kan åbenbare, at en del af de mennesker, der har været ramt af kontanthjælpsloftet, er kommet i beskæftigelse og har kunnet drage nytte af loftet som en hjælp til at komme i arbejde, for det er der nemlig ingen andre der har sagt før. Selv den regering, der er ophav til kontanthjælpsloftet, har i sine egne rapporter og i sine egne svar til f.eks. Arbejdsmarkedsudvalget tilkendegivet, at man ikke rigtig har kunnet se nogen beskæftigelsesstigning på baggrund af kontanthjælpsloftet. Bl.a. har beskæftigelsesministeren jo på et tidligere tidspunkt sagt, at ca. 95 pct. af dem, der har været berørt af kontanthjælpsloftet, aldrig er kommet i beskæftigelse, så jeg vil gerne høre, hvad det er for nogle nye oplysninger, Dansk Folkeparti kan referere til her i dag.

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Jamen for mig at se er det selvfølgelig en helt klar mulighed. Der er selvfølgelig nogle, der er kommet i arbejde, fordi der har været den begrænsning, for den gør selvfølgelig, at folk måske opper sig lidt mere og forsøger at få arbejde, og der er også gjort enormt mange tiltag på arbejdsmarkedsområdet, som gør, at de folk har fået nogle muligheder. Man kan så synes, kontanthjælpsloftet ikke er en god idé, men vi synes, at det giver nogle positive muligheder.

Men for at vende tilbage til det konkrete forslag, der ligger her, drejer det sig om den minimale del af gruppen, som skal hjælpes. Det skal selvfølgelig, og forslaget går ud fra, at de, som ikke kan betale deres husleje, skal have deres sager genvurderet. Det synes jeg er et positivt tiltag.

Kl. 16.10

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Nu synes jeg jo ikke, det er nok at lovgive på baggrund af fornemmelser. For det, der meget tydeligt viser sig på kontanthjælpsområdet, er jo, at langt de fleste stærke kontanthjælpsmodtagere, der primært har haft ledighed som problem, er kommet ud af kontanthjælpssystemet. Det skete op igennem 1990'erne, og det er fortsat her i det nye årtusind. Den gruppe, der er tilbage i kontanthjælpssystemet, er i høj grad mennesker, der har andre problemer end ledighed. Det er f.eks. psykisk syge, mennesker med lav tilknytning til arbejdsmarkedet i det hele taget, meget ringe danskforudsætninger eller ligefrem misbrug.

Derfor undrer det mig, at Dansk Folkeparti i dag kan stå og sige, at kontanthjælpsloftet har bidraget til at få folk i arbejde, når det, vi har set i den ene undersøgelse efter den anden, har vist det modsatte, nemlig at kontanthjælpsloftet ikke i særlig høj grad har bidraget til at få folk i beskæftigelse, men måske netop har bidraget til en ringere økonomi, til, at mennesker er blevet skubbet længere væk fra arbejdsmarkedet og – i forhold til det, vi diskuterer i dag – har så ringe en økonomi, at de faktisk ikke engang har råd til at betale deres husleje. Det er da en sørgelig måde at lave politik på.

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Nu vil jeg gerne bede fru Mette Frederiksen om at komme tilbage til det, forslaget drejer sig om. Det drejer sig om den minimalt lille del af den gruppe, vi snakker om, hvor vi siger, at vi gerne vil have genvurderet deres sager lige netop for at tilgodese dem, og så skal det her i dag ikke dreje sig om, hvordan kontanthjælpen i det hele taget former sig på arbejdsmarkedet, og hvorledes man yderligere kunne lave tiltag på området.

Det her drejer sig om den lille kerne, hvor vi snakker familie, børn, unge, der bliver sat ud og højst sandsynligt i nogle af tilfældene ryger så langt ud, at de ikke har deres lejemål mere. Og det er det, vi skal undgå med det forslag, der ligger i dag. Så hjælper det ikke noget, at fru Mette Frederiksen bruger koldkrigsretorik og alt muligt andet til, hvordan andre tiltag skal være på området.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg vil med stor glæde snakke om de familier, det drejer sig om, for jeg går ud fra, at Dansk Folkepartis ordfører vil erkende, at antallet af familier, der bliver sat på gaden, er vokset fra 2002 til 2005. Jeg vil også gå ud fra, at ordføreren vil erkende, at for 95 pct.s vedkommende handler det om, at folk ikke er i stand til at betale deres husleje.

Så er det, jeg godt vil høre Dansk Folkepartis ordfører: Hvad vil man gøre for det stigende antal mennesker, som notorisk ikke har penge nok til at betale deres husleje? Hvad er det, man vil gøre for dem?

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Det synes jeg egentlig fremgår meget tydeligt, for vi har jo sagt ja til det forslag, som er fremsat her i dag. Vi vil selvfølgelig gerne have, at man genvurderer deres sager og går mere specifikt ind og kigger på, hvordan man kan undgå de situationer, de bliver sat i i dag. Det gør man, ved at man får de informationer, der skal bruges, lige netop så man imødekommer deres behov, før skaden er sket og de bliver sat ud af deres lejemål.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Hvis det er sådan, at det for de mennesker, der bliver sat på gaden, skyldes, at de har haft for få penge – det kan være på grund af kontant-hjælpsloftet, det kan være på grund af starthjælpen, det kan være på grund af nedsat kontant-hjælp til ægtepar – vil Dansk Folkeparti så være med til at forbedre deres økonomiske situation, så de er i stand til at betale husleje og vi undgår, at de bliver sat på gaden, fordi de har for få penge til huslejen?

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Jeg vil sige så meget, at der kan være rigtig, rigtig mange årsager til, at folk ikke kan få deres økonomi til at hænge sammen. Jeg skal ikke stå her i dag og referere til, hvad årsagen kan være, for der kan være rigtig mange årsager til, at folk kommer helt derud, hvor de simpelt hen ikke kan få deres økonomi til at hænge sammen.

Forslaget, der er fremsat her, siger lige netop – og det burde egentlig være svar nok, men jeg kan godt gentage mig selv – at man revurderer. Og det gør man kun, fordi man vil ind og hjælpe.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg kan da godt forstå, at fru Tina Petersen kan sige, at man ikke lige præcis kan vide, hvad grunden er. Jeg synes nu godt man kan se, hvad grunden er, men socialministeren kan i hvert fald ikke, og hun vil iværksætte en undersøgelse. Det har hun lovet os. Hvis nu den undersøgelse viser, at det bl.a. er på grund af kontant-hjælpsloftet, og at det er en vigtig årsag til, at folk mister deres bolig, vil fru Tina Petersen så være med til at kigge på det igen?

Kl. 16.15

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Jeg vil sige det sådan, at årsagerne stadig væk kan være mange. Det kan også være kontant-hjælpsloftet, der kan være årsag. Men i bund og grund må vi simpelt hen ind og kigge på de årsager, der kunne være. Jeg tror, at der kan være rigtig, rigtig mange årsager til det, så jeg vil ikke specifikt ind og sige, hvad der kan være årsagen. Det kan bl.a., som man har diskuteret tidligere her i dag, være misbrug, alkohol.

Det kan være rigtig mange ting, så debatten kan sprede sig rigtig bredt, hvis vi når dertil. Men det er da klart, at vi må tage det op og snakke om det, hvis det skulle forekomme, at det er det, der er behov for til den tid, når undersøgelsen bliver fremlagt.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

For nu ikke, at det skal blive katten om den varme grød, skulle det så forstås som et ja?

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Jeg gentager gerne mig selv: Såfremt det skulle vise sig, må man jo tage det op, og så må man i udvalget snakke om det til den tid.

Formanden:

Tak til fru Tina Petersen. Og så er det hr. Tom Behnke som ordfører.

Tom Behnke (KF):

Når vi taler om udsættelsesforretninger, tror jeg på, at der kan være mange forskellige grunde til, at en borger, en beboer eller en hel familie bliver sat ud af deres lejemål. Der kan være mange forskellige grunde, mange forskellige årsager, mange bagvedliggende ting, som til sidst fører frem til, at man indleder en egentlig udsættelsesforretning. Og jeg tror, at der er en række tilfælde, hvor kommunen slet ikke er bekendt med den pågældende borger eller familie forud for, at det her sker. Det er ikke nødvendigvis nogen, der er kendt i det sociale system, men pludselig er man fremme ved snoren, hvor udlejer må gribe til at bede om, at vedkommende bliver sat ud, fordi huslejen ikke bliver betalt.

Udlejeren kan jo ikke vide, om det er, fordi lejeren ikke kan betale eller ikke vil betale eller ikke formår at betale eller ikke forstår at betale. Der kan være alle mulige andre årsager til, at man bliver sat ud af økonomiske grunde. Men der kan også være de grunde, der hedder, at man bliver sat ud af sit lejemål, fordi man ikke kan bo der, fordi man generer sine naboer, sine omgivelser, fordi man ikke passer ind det pågældende sted, fordi man måske har behov for at bo et helt andet sted. Det kan også være en årsag. Der kan være de årsager, at vedkommende er sindslidende og ikke formår at kunne klare sig selv, men har behov for hjælp og støtte. Der kan være mange, mange grunde til, at man bliver sat ud.

Derfor synes jeg, at det er et utrolig godt lovforslag, som socialministeren fremsætter her, og jeg kan egentlig ikke forstå, at oppositionen kritiserer, at socialministeren kommer med et socialpolitisk forslag om, at man socialt samler op og laver et sikkerhedsnet, således at uanset årsagen til, at det er nået dertil, hvor en borger eller en familie bliver sat ud af deres lejemål, griber man ind og pålægger kommunen, at lige nøjagtig der skal den i hvert fald gå ind og vurdere. Det er altså ud fra, at fogedretten med lovforslaget her bliver pålagt at underrette kommunen, således at kommunen kan gå ind og vurdere, om beboeren eller beboerne har brug for hjælp før, under eller efter. Det kunne jo være, at man kunne få en ordning, således at familien kunne blive boende.

Det er endda også sådan, at borgeren – jeg var lige ved at sige selvfølgelig, men det er en del af lovforslaget – kan klage over den afgørelse, som kommunen træffer, og det skal man selvfølgelig kunne. På den måde får vi jo spændt et socialt sikkerhedsnet ud, og på den måde får de sociale myndigheder mulighed for at gribe ind, før det sker. For netop ved, at det er fogedretten, der underretter kommunen, allerede inden det sker, altså når sagen bliver indleveret, kan man jo i nogle af sagerne måske gå ind og hjælpe familien til at komme på ret køl, få løst de problemer, der er, og familien kan blive boende i lejemålet.

Det kan også være, at man kan hjælpe familien til at finde et andet sted at bo i kommunen eller finde andre løsninger på de problemer, der kan være årsag til, at den bliver sat ud. Men man kan også fra kommunens side gå ind og sige, at her er der for så vidt ingen anden udvej, end at man må frem til, at beboeren bliver sat ud, men at man så kan hjælpe til under udsættelsesforretningen, og at man kan hjælpe til efter, uanset hvad årsagen er til udsættelsen.

Det er nok det, som jeg synes i hvert fald nogle af ordførerne har overset, nemlig at det her jo er et socialpolitisk tiltag – et tiltag, som vi støtter fra konservativ side.

Formanden:

Der er nogle korte bemærkninger til ordføreren, først fra fru Pernille Frahm.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg vil sige til hr. Tom Behnke, at det ikke er fuldstændig mystisk for os, hvorfor lejerne bli-

ver sat ud af deres lejligheder, for der er faktisk lavet en undersøgelse af det. Den viser, at 94 pct. af dem, der mister deres lejlighed, gør det, fordi de ikke kan betale. Og så er det, jeg gerne vil spørge hr. Tom Behnke – ligesom jeg har spurgt de andre ordførere – for jeg kender hans varme hjerte: Hvis det nu viser sig, at de ikke kan betale på grund af kontanthjælpsloftet – det er socialministeren ved at undersøge – vil hr. Tom Behnke så være med til at ændre på reglerne om kontanthjælpsloftet?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Nu er det jo ikke en arbejdsmarkedspolitisk debat, vi har her i dag, og derfor vil det føre for vidt at gå ind i en diskussion om kontanthjælpsloftet.

Men det, der dog er væsentligt at huske i den her sammenhæng, er, at når vi i Danmark ser på lavindkomstgruppen, *lavindkomstgruppen*, er hovedparten af de, som er i lavindkomstgruppen, selvstændigt erhvervsdrivende, deltidsansatte og studerende. De formår at finde sig et sted at bo, hvor de har råd til at betale huslejen, og de har lavere indkomster, end man har som kontanthjælpsmodtager, der rammes af kontanthjælpsloftet. Hvis de formår at gøre det, må der altså også være bosteder til folk, der bliver ramt af kontanthjælpsloftet af den ene eller anden grund.

Så hvis ikke man har råd til at bo i sit lejemål på grund af kontanthjælpsloftet, er det jo, fordi ens udgifter ikke passer med ens indtægter, og så må man enten sørge for at få noget mere i indtægt eller sørge for, at ens udgifter bliver sat ned. Det er jo ren matematik. Det er vi alle sammen nødt til, om vi går på arbejde eller ej, og det gælder også for kontanthjælpsmodtagere.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Nu er det så ikke mig, der bragte den helt store arbejdsmarkedspolitiske verden ind i det her forslag. Men jeg vil bare endnu en gang spørge: Hvis nu det viser sig, at en stor del af de mennesker, vi snakker om her, og som mister deres lejlighed, mister den på grund af kontanthjælpsloftet, fordi de ikke er i stand til at betale huslejen, vil hr. Tom Behnke så være med til at ændre på det?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Vi har fra konservativ side ingen ønsker om at ændre på kontanthjælpsloftet.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu snakkede hr. Tom Behnke jo meget om, at der kunne være et utal af årsager til, at man blev sat ud af sin bolig, men lad os tage udgangspunkt i, hvad vi ved. Vi ved, at 94 pct. af de mennesker, der bliver sat ud, bliver sat ud, fordi de ikke er i stand til at betale deres husleje.

Jeg vil godt vide, om hr. Tom Behnke går ind for, at en familie, som ikke er i stand til at betale sin husleje, fordi indtægten er for lille i forhold til huslejen, skal have økonomisk hjælp for ikke at blive sat ud af lejligheden. Går hr. Tom Behnke ind for det?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Jamen det kan da meget vel være, at man, hvis man er selvstændig erhvervsdrivende og i en periode ikke har de store indtægter i sin virksomhed, bliver nødt til at skifte sin bolig ud, fordi man simpelt hen ikke har råd til at betale huslejen der, hvor man bor, men det er jo sådan et valg, man har, når man er selvstændig erhvervsdrivende f.eks. Og hvis man er deltidsansat eller studerende af den ene eller anden årsag ved det ene eller andet fag, ved det ene eller andet studium, er man altså nødt til at tilpasse sig de indtægter, man har.

Hvis ikke man har så store indtægter i en periode, kan det godt være, at der er nogle sociale årsager til, at man ikke har det, og så findes der jo i lovgivningen allerede i dag mulighed for, at man kan få hjælp i kortere eller længere perioder. Det kan også være hjælp i en kort periode til, at man kan blive boende i den bolig, man bor i; det er der mulighed for via en konkret vurdering at tage stilling til, så den mulighed findes allerede i dag.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Så synes jeg bare, at det er meget interessant, at der i det forslag, der ligger her, ikke er afsat en eneste krone til at kunne give økonomisk hjælp til de børnefamilier, der bliver sat på gaden, hvis ikke de kan betale deres husleje. Der er ikke afsat en eneste krone. Så derfor er det, hr. Tom

Behnke står og siger, jo i modstrid med det her lovforslag.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Nej, det er det overhovedet ikke. Lad os nu holde fast i, at de udgifter, kommunerne har til hjælp i enkeltstående tilfælde, hører under andre paragraffer og er finansieret via andre paragraffer, er en del af hele bloktilskudsordningen i forbindelse med hele DUT-princippet – det ligger i sammenhæng med andre paragraffer.

Det, man gør med lovforslaget her, er, at man siger til fogedretten, at de skal sætte ind på et tidligt tidspunkt. Fogedretten skal på et tidligt tidspunkt, når man får kendskab til sagen, underrette kommunen, således at kommunen bliver opmærksom på, at her er en borger eller en familie, der måske har brug for hjælp, og som skal hjælpes på den ene eller anden måde. Og så har man altså muligheden for at gå ind og hjælpe, men ikke ud fra den her lovs paragraffer, for de siger bare, at man skal genvurdere sagen.

KL 16.25

Men hvis kommunen går ind og vurderer, at her er der behov for hjælp, vil hjælpen skulle ydes efter andre paragraffer i love, hvortil der allerede den dag i dag er finansiering. Derfor behøver man ikke at hælde yderligere finansiering i, det er allerede sket.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg tager ordet, fordi hr. Tom Behnke undrer sig over, at vi fra oppositionens side er kritiske, selv om vi stemmer for forslaget. Det er jo, fordi vi her er inde ved kernen af den traditionelle og i virkeligheden ideologiske kløft på socialområdet, hvor der er nogle, der kan affinde sig med et samfund, der kører skævt, og som betyder, at der sker en marginalisering, og som betyder, at der sker udstødelse. Så forsøger man traditionelt ved hjælp af puljer eller andre mindre tiltag at mildne hverdagen for dem, der er udstødte af samfundet. Det er den ene gruppe, og det er jo sådan den borgerlige optik, når det gælder socialpolitik.

Så er der os andre, vil jeg sige til hr. Tom Behnke, der siger, at når mennesker bliver udstødt af og marginaliseret i vores samfund, er det ikke de menneskers skyld, og så er det ikke puljer, der skal til for at gøre hverdagen bedre for dem, så er det det at bremse den del af samfundsudviklingen, der kører skævt, der skal til.

Det er derfor, vi i dag siger: I stedet for at fremsætte lovforslag som det her, så sørg da for i beskæftigelsespolitikken og i den økonomiske politik i det hele taget at etablere et grundlag, som mennesker kan leve på, og sådan, at også vores kontanthjælpsmodtagere har en anstændig økonomi og har råd til at betale deres husleje.

Det er en grundlæggende forkert måde at føre socialpolitik på, og det er derfor, nogle af os er kritiske.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Ja, og alt det, som fru Mette Frederiksen siger, er grundlæggende forkert. Altså, alene at påstå, at samfundsudviklingen kører skævt, er forkert. Samfundet har aldrig haft det bedre, end det har det i øjeblikket. Der har aldrig været så mange i beskæftigelse. Arbejdsløsheden har aldrig været så lav. Økonomien har aldrig haft det så godt. Det buldrer derudad. Alle har fået det bedre. Alle, hver og en, har fået det bedre her i landet, så at samfundet er skævvredet og det går helt forfærdeligt og der sker udstødelse osv., er forkert; det er forkert at sige det.

Ethvert forslag fra denne regering de sidste 5-6 år viser med al tydelighed det modsatte, nemlig at regeringen er meget opsat på og tager sig af, at vi skal sikre og målrette og koncentrere hjælpen til dem, der har hjælp behov, og at vi sikrer, at det er dem, der får hjælpen først. Det er præcis det, man gør. Med det her lovforslag viser man igen social ansvarlighed og forståelse ved at sørge for, at kommunen bliver underrettet, hvis der er en familie, der er ved at blive udsat af sit lejemål, og dermed kan kommunen gribe ind og hjælpe familien, inden de bliver det.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Nej, vil jeg sige til hr. Tom Behnke, alle har ikke fået det bedre i Danmark. Det er rigtigt, at det store flertal af danskere har fået det bedre. Sådan er det i øvrigt gået igennem mange, mange år. Men det er lige så rigtigt, at vi har en gruppe af danskere, der konsekvent har fået det ringere de senere år. Det er sådan set det, der er problemet med den førte politik.

Groft sagt kan ulighed jo stige af to årsager, enten fordi de, der har det godt, får det bedre, eller fordi de, der har det ringe, får det ringere. Det, den her regering har bidraget til, er, at de, der havde det godt i forvejen, har fået det lidt

bedre. Nogle har fået det meget bedre. Men de, der i forvejen stod dårligt, stod svagest, har fået det endnu ringere.

Derfor tror jeg ikke, at forslaget her er fremsat for at illustrere en social samvittighed eller ansvarlighed. Jeg tror faktisk, at forslaget er fremsat for at dulme en dårlig samvittighed over en udvikling bl.a. på boligmarkedet, der er skæv, og hvor den her regering desværre – for regeringen har alle muligheder for at gøre det modsatte – fører en politik, der er med til at udstøde nogle ganske få grupper i det danske samfund. Det er urimeligt, det er forkert, og man kunne gøre det meget bedre.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (KF):

Det er simpelt hen forkert, det findes der ikke belæg for at påstå, der er ingen dokumentation for det. Tværtimod er det at påstå, at de økonomisk dårligst stillede skulle have fået det endnu ringere, simpelt hen forkert. Det er notorisk forkert, og det kan dokumenteres, at alle har fået det bedre her i landet.

Det er rigtigt, at der er nogle, der har fået det bedre end andre – ja, det er rigtigt. Men der er ikke nogen, der har fået det ringere, og det kan simpelt hen ikke dokumenteres. Det er irriterende at skulle høre den påstand igen og igen, for det er simpelt hen forkert.

Formanden:

Tak til hr. Tom Behnke. Så er det fru Pernille Frahm som ordfører.

Kl. 16.30

Pernille Frahm (SF):

Tro det eller lad være, vi støtter altså trods alt forslaget, men man kan jo ikke undlade at komme ind på de problemstillinger, som forslaget er et udtryk for at vi alle sammen er opmærksomme på.

Selv om hr. Tom Behnke, som nu er anderswo engageret, siger, at der ikke er nogen i det her land, der har fået det dårligere, er der altså 600 børnefamilier, der er blevet smidt på gaden, fordi de ikke har råd til at betale deres husleje. Jeg har svært ved at tro, at de vil synes andet, end at de har fået det dårligere. Jeg har også svært ved at tro, at de mennesker, der den 1. april mister kontanthjælpen for den ene parts vedkommende, fordi de ikke kan opfylde de 300 timers krav om arbejde, vil synes, at de har fået det bedre. Jeg er overbevist om, at de vil synes, at de har

fået det dårligere. Jeg er faktisk også overbevist om, at det objektivt set er rigtigt, at hvis man måler deres indkomst og deres økonomiske muligheder og deres handlemuligheder, vil alle vurderinger være, at de har fået det ringere. Så det er simpelt hen ikke rigtigt, hvad hr. Tom Behnke siger.

Det, vi ser nu, er jo et resultat af, at man har strammet skruen, man har kørt efter et princip, der hedder, at hensigten helliger midlet, og så vil man blæse på, hvem de meget dyre principper kommer til at køre hen over. Vi havde mange timers samråd i onsdags om de her mennesker, der bliver sat ud af deres lejligheder, og det er soleklart, at undersøgelsen viser, at folk ikke kan betale deres husleje. Så kan man sige, at det skyldes den slendrian, folk har kastet sig ud i ved at leje for store lejligheder, de har slået større brød op, end de kunne bage, men det må være sagt af folk, der ikke kommer fra de større byer. For det er jo ikke sådan, at man kan vælge og vrage frit på hylderne, og at lejlighederne bare står og venter på at blive valgt. Der er et ganske begrænset udvalg, og specielt hvis det drejer sig om folk, som skal anvises en lejlighed af det offentlige, er udvalget jo altså begrænset. Så er der nogle, der forsøger – man forsøger i København – at få bygget boliger, der er billigere, så folk har råd til at bo der, men det har jo vist sig at være ganske vanskeligt.

Så det, vi står i, er en kombination af en fejlslagen boligpolitik og en fejlslagen arbejdsmarkedspolitik, som i virkeligheden fører til en socialpolitik, som rammer de svageste grupper. Nu står man så og skal lappe lidt på det med det her forslag, og det bidrager vi selvfølgelig til. Vi vil stemme for enhver forbedring, men vi vil ikke undlade at gøre opmærksom på, hvor de her problemer virkelig stammer fra.

Formanden:

Så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr som ordfører.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Der er meget varm luft i det her forslag. Man kan jo spørge sig selv om, hvorfor det overhovedet bliver fremsat. Måske er det i virkeligheden for endnu en gang at opreklamere ministerens egen undersøgelse; en undersøgelse, der egentlig mest af alt fungerer som syltekrukke for, at vi i årevis fra oppositionens side har efterlyst initiativer over for den stigende fattigdom blandt nogle af de svageste mennesker i det her samfund.

Det er en fattigdom, som her kommer til udtryk ved, at flere og flere bliver sat på gaden, fordi de ikke er i stand til at betale deres husleje. Det er jo de mennesker, der i særlig hård grad er ramt af regeringens og Dansk Folkepartis politik; mennesker, som bliver ramt af kontanthjælpsloftet, af nedsatte ydelser til ægtepar, og ikke mindst af starthjælpen. Det er primært mennesker, der er blevet arbejdsløse, syge, eller som på anden måde er forhindret i at deltage på arbejdsmarkedet.

Nu vil ministeren så bruge deres tid og deres børns tid på at undersøge det, vi godt ved i forvejen. Vi må spørge os selv, hvor de skal bo imens. Når det er sagt, vil vi samtidig sige, at vi i Enhedslisten egentlig er glade for, at ministeren nu erkender, at der er et problem. Det har godt nok taget over et år, siden vi for første gang spurgte, om ministeren ville fortælle, hvem det egentlig var, der blev sat på gaden. Det er sørgeligt at det skulle tage så lang tid og problemet skulle forværres så drastisk.

Kl. 16.35

Men det er jo altid dejligt, når regeringen tager Enhedslistens forslag til sig, blot behøvede det ikke at tage så lang tid, og jeg ville ønske, at de ville tage hele pakken og ikke kun en lille del. Det er nemlig det, der sker nu, der tages en lille bitte del. Kommunerne skal ind tidligere, men det vigtige spørgsmål, som skal besvares, er: Når kommunen kan se, at familien med dens nuværende økonomi ikke kan betale husleje eller for den sags skyld den anden husleje i en bolig, som kommunen kan anvise, er det så muligt for kommunen at udbetale mere i kontanthjælp for at kunne bevare familien i en bolig og ikke skulle indlogere dem på hotel eller noget andet helt hen i vejret? Må kommunen udbetale en forhøjet kontanthjælp, vel at mærke uden at familien på et senere tidspunkt skal tilbagebetale denne hjælp?

Hvis kommunen må det, er spørgsmålet selvfølgelig, om den kan, og om den vil. Det er jo alle bekendt, at kommunerne mangler penge – og ikke alene det, de også mangler retten til at bruge de penge, de faktisk har. Vil ministeren egentlig bidrage med den nødvendige økonomiske hjælp, hvis det viser sig, at de mennesker, der bliver sat på gaden, bliver det, fordi de har for få penge, fordi de er ramt af de nedskæringer, som målrettet har ramt de svageste mennesker i samfundet, har ramt dem med kontanthjælpsloft og starthjælp?

Helt konkret vil jeg spørge: Hvor forestiller ministeren sig, at de her familier skal bo? Hvor bor de nu, især når det drejer sig om børnefamilierne? Det, vi jo ser med det her forslag, er, at det sminker virkeligheden, det kamuflerer, at uligheden vokser, som den har gjort, siden denne regering dannede en alliance med Dansk Folkeparti. De, der har, skal have mere, og de, der ikke har, skal da have en bolig, men ikke lige nu, først efter at man har lavet en undersøgelse.

Det er lidt af en hån. At have et sted at være, altså en bolig, er jo noget af det vigtigste overhovedet for mennesker. Derfor må den eneste rigtige løsning være, at alle mennesker skal have råd til at betale en husleje, så de ikke bliver sat ud af deres bolig. Det må være målet med den politik og den undersøgelse, som vi skal have sat i gang – jo hurtigere, jo bedre.

På trods af de her kritiske bemærkninger, er det forslag, vi har liggende her, trods alt et lillebitte fremskridt, og det vil Enhedslisten selvfølgelig støtte.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det er ikke så tit, at man hører en ordfører stå og kritisere et lovforslag sønder og sammen og kalde det for varm luft for derefter at erklære, at man i øvrigt stemmer for det. Og som jeg tror fru Pernille Frahm var inde på, skulle man jo næsten ikke tro, at ordførerne var så positive, som de rent faktisk er, for alle, har jeg kunnet forstå ud fra Enhedslistens sidste bemærkning, vil jo stemme for det her lovforslag, men har været ualmindelig kritiske i deres tilgang til det.

Det, der vel ikke er så overraskende for debatten i dag, er, at Enhedslisten mener, at hvis bare vi giver folk noget mere i kontanthjælp, vil vi slet ikke have det her problem. Nej, det mere overraskende er, at det tilsyneladende også er linjen fra Socialdemokraternes side. Jeg kunne forstå på fru Mette Frederiksen, at hvis bare vi fjernede loftet over kontanthjælpen, ville alle problemer tilsyneladende være løst.

Jeg synes, det er ærgerligt gang på gang at skulle høre, hvordan man forfalder til den passive linje, hvor det bare er et spørgsmål om at spise folk af med en overførselsindkomst og så i øvrigt lade det være op til dem selv at finde ud af, hvad der videre skal ske.

I regeringen fører vi en aktiv linje. Det har vi gjort fra dag et, og det fortsætter vi med. Loftet over kontanthjælpen er sat ind, for at der er et forhold mellem det at være på arbejdsmarkedet og det at være modtager af overførselsindkomst.

Jeg synes, at det er bundærgerligt, at Socialdemokraterne er løbet langt væk fra den politik, de selv stod for på et tidspunkt, og nu kan jeg høre igen i dag, at man bare skal ind på den passive linje ved at give folk noget mere i kontanthjælp, og så går det nok af sig selv. Men jeg er fuldstændig uenig i den linje, fru Mette Frederiksen lægger for dagen, og i, at vi bare skal opgive folk på den måde.

Jeg synes, det eneste rigtige er at sætte ind meget konkret i forhold til, hvad det er for nogle problemer, folk tumler med, og gøre det, som vi jo nu har fået gode resultater af, nemlig se at få folk i beskæftigelse. Den bedste måde at forbedre folks muligheder på er at sikre dem deres eget forsørgelsesgrundlag.

Det interessante ved debatten i dag er, hvor stor en optagethed der er af forsørgelsesgrundlaget, og hvor lidt interesse der er for, hvad det så er, man måtte have af udgifter. For det, der kan være problemet, kan jo være, at man netop har en alt for høj husleje i forhold til det forsørgelsesgrundlag, man har. Det er jo nogle af de ting, vi ikke ved ret meget om. Når fru Mette Frederiksen siger, at meldingerne er entydige og klare, må det stå fuldstændig for egen regning.

Kl. 16.40

Jeg har gjort en hel del for at komme bag om tallene, for at vi netop kunne få et bedre kendskab til, hvad det er, der gør sig gældende, når folk ender med at blive sat ud af deres bolig. Da jeg fik kendskab til problemet, lavede vi en undersøgelse, hvor vi spurgte kommunerne, hvad de havde af kendskab til det her, hvad de vidste om tallene.

De der såkaldt entydige og klare meldinger, som fru Mette Frederiksen påstår er ude i landet, kan jeg bestemt ikke genkende i den undersøgelse, jeg foretog ved at spørge de ti største kommuner. Tilbage meldingen fra seks kommuner var, at man ikke havde erfaring, der tydede på, at der gennem det seneste år er sket en stigning i antallet af udsættelser. To af kommunerne mente, at der var sket en mindre stigning, og så var der to kommuner, der sagde, at de mente, der var en stigning i antallet af udsættelsessager. Når vi så spurgte ind til, hvad de i øvrigt vidste, viste det sig, at det ikke er alle kommuner, der laver registreringer. Kommunerne ved generelt ikke noget om, hvorvidt der er børn i husstand. De ved heller ikke noget om, hvor folk flytter hen efterfølgende. Så det var altså begrænset information, vi kunne få ved at spørge kommunerne.

Vi har så lavet en undersøgelse sammen med Domstolsstyrelsen og fogedretterne gående på, hvad de har af information på det her område. Det er også yderst begrænset, for nogle af de informationer, som vi gerne vil have, har de ikke brug for i forbindelse med deres behandling af sagerne. Derfor er det, at jeg har bebudet, at jeg nu vil bede SFI om at lave en større undersøgelse, hvor man går ud og finder personer, der er blevet sat ud, for at finde ud af: Hvad var deres forsørgelsesgrundlag? Hvad var deres husleje? Hvad var deres familiemæssige situation? Var der børn i husstanden? Var der tale om skilsmisse? Hvad indtraf der af sociale begivenheder, som kunne være medvirkende til, at de ikke længere havde råd til at betale huslejen?

Undersøgelsen vil så i øvrigt også afdække, hvad der sker efterfølgende: Hvor flytter folk hen? Hvordan bliver deres problem løst? Finder de en ny bolig, de har råd til at betale, flytter de ind hos familie, eller hvad sker der rent faktisk? Den viden synes jeg vi nødt til at have for at kunne sætte målet ret ind.

Derfor har jeg så netop også allerede taget en række initiativer der, hvor jeg har kunnet gøre det. Jeg har skærpet vejledningen med hensyn til kommunernes forpligtelse til at tage hånd om børn, der måtte være i en udsat situation, og understreget, at det også gælder, når en udsættelse af boligen kan komme på tale.

Nu kommer så altså det her lovforslag, der giver kommunerne en pligt til at genvurdere de sager, hvor de allerede har kendskab til personen eller familien. Det er jo netop for, hvilket også Venstres ordfører meget godt fik sagt, at forebygge, at en egentlig udsættelse kommer på tale. Så jeg har altså handlet der, hvor jeg overhovedet kunne, men synes så også, at vi skal følge det op ved at få bedre information om, hvad der rent faktisk gør sig gældende på området.

Fru Mette Frederiksen udnytter jo så elegant, at der ikke før 2002 har været nogen statistik på området. Det vil sige, at vi ikke har tal på, hvor mange udsættelser af boligerne der skete før 2002, fordi det først er fra det tidspunkt, at Domstolsstyrelsen fører egentlig statistik. Det er så rigtigt, at der har været en stigning fra år til år, og det er også derfor, jeg synes, der er god grund til at handle og sætte ind med bl.a. det her lovforslag.

Men at tro, at vi bare kunne løse alle problemer ved at fjerne loftet over kontanthjælpen, er simpelt hen helt ude i hampen. Jeg kan kun gentage, at jeg synes, det er så ærgerligt, at Socialde-

mokraterne ikke bakker op om, at det, det gælder om, er at få folk i beskæftigelse. Der kan vi jo glæde os over, at vi netop nu er i en gunstig økonomisk situation. Vi har virkelig fået nedbragt arbejdsløsheden. Der er mangel på arbejdskraft nu, og det giver os alle muligheder for, at de, der har stået på kanten af arbejdsmarkedet, netop nu kan få en chance.

Og så skal jeg bare gentage, at om noget så har den her regering gjort en indsats for de udsatte grupper med konkrete handlingsprogrammer, med meget konkrete indsatser for netop at inkludere folk i fællesskabet frem for bare at føre den passive linje, som Socialdemokraterne har stået for.

Kl. 16.45

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Hvis jeg skal være helt ærlig, så synes jeg, det er et unødvendig lavt debatniveau at påstå, at vi skulle være tilhængere af en passiv arbejdsmarkedspolitik, når det er os, der har opfundet den aktive arbejdsmarkedspolitik. Altså, undskyld mig, men at føre en passiv politik i dag er da netop at sætte ydelserne ned og så nærmest ikke gøre andet, for det er jo ikke sådan, at mange flere kontanthjælpsmodtagere er kommet i beskæftigelse de senere år trods konstant fremgang.

Der er jo behov for helt andre redskaber. I mine øjne må regeringen meget gerne lade sig inspirere af Københavns Kommune med helbredspatrujler og med jobpatrujler, der tager direkte ud til kontanthjælpsmodtagerne og starter sagerne op på ny. Hvorfor bruger regeringen ikke revalideringsinstrumentet, som vi ved er et af de mest effektive, når det handler om at gøre folk selvforsørgende? Hvorfor vil man ikke være med til at oprette en hjemmeserviceordning, så vi kan konvertere sorte job og ikkeeksisterende job til almindelige ordinære job?

I det hele taget er der en række redskaber i den aktive arbejdsmarkedspolitik, man også kan bruge, hvad angår kontanthjælpsmodtagere. Det vælger regeringen nærmest konsekvent at ignorere og henviser blot til, at det skal kunne betale sig at arbejde, uden at det får flere mennesker i beskæftigelse.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det er simpelt hen helt forkert. Vi har jo sat et utal af aktiviteter i gang netop for at få folk i beskæftigelse. Bl.a. har beskæftigelsesministeren

taget initiativ til, at bunkerne netop skal vendes, så man gennemgår sagerne med henblik på at se, hvilke muligheder der er for de enkelte.

Vi har lavet målrettede beskæftigelsesinitiativer for personer med handicap. Vi har lavet målrettede initiativer for psykisk syge. Vi har lavet Fælles Ansvar, der også målrettet vil sørge for, at nogle af de udsatte kan komme i beskæftigelse. Så det er jo simpelt hen helt forkert, hvad fru Mette Frederiksen påstår.

Jeg glæder mig over, at der er den der opbakning til, at der skal ske noget beskæftigelsesmæssigt, men må så stadig væk fremhæve, at fru Mette Frederiksen jo gør sig til talsmand for, at det skal være muligt at få mere ud af at være på kontanthjælp end at være i beskæftigelse. Det forstår jeg simpelt hen ikke, hvis man vil bakke op om en aktiv linje.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

I den her forbindelse har jeg ikke gjort mig til talsmand for andet, end at Danmark skal være et socialt, retfærdigt samfund, og at vi skal føre en aktiv beskæftigelsespolitik. Men det er helt korrekt, at jeg hverken i dag eller ved andre lejligheder gør mig til talsmand for, at man skal gøre mennesker fattige, at man skal piske mennesker, der i forvejen ligger ned.

Det går ikke, det bliver vi nødt til at erkende, og det ville klæde socialministeren, om hun som minister for nogle af de mest udsatte grupper i vores samfund turde gå op imod den tendens, der er til i det borgerlige Danmark at tro, at bare man pisker, at bare man giver lidt flere sanktioner, at bare man skærer folk lidt mere i ydelser, så opper de sig nok. Virkeligheden for mange af de her mennesker er – her bør socialministeren ikke engang stå og smile, for det er ret ulykkeligt – at vi har at gøre med en gruppe kontanthjælpsmodtagere, der har mange andre problemer end ledighed.

Derfor er det samfundets opgave at understøtte dem i en udvikling og i en livsførelse, der gør, at de problemer kan blive løst, hvis det overhovedet lader sig gøre, og at de så hen ad vejen også kan få deres indgang på det ordinære arbejdsmarked med ordinær beskæftigelse.

Men lad være med at tro, at man kan piske mennesker, der i forvejen ligger ned. Det kommer der ikke noget som helst godt ud af, og det er også det, erfaringerne fortæller.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Når det måske trækker lidt i mine mundvige, er det, fordi jeg dog sjældent har hørt magen til snakken udenom. Jeg noterede, hvad fru Mette Frederiksen sagde i sin ordførertale, og jeg citerer: Bare fjern loftet over kontanthjælpen.

Det var udgangspunktet, så hele den her diskussion blev startet af fru Mette Frederiksen. Nu kan jeg så forstå, at man ikke vil stå ved at lave en situation, hvor folk rent faktisk kan få mere ud af det økonomisk ved at være på kontanthjælp end ved at være i beskæftigelse. For det er det, vi har sikret med loftet over kontanthjælpen, og så bliver det med det samme kørt over til, at vi pisker.

Sagen er, og det tror jeg egentlig fru Mette Frederiksen udmærket ved, at den her regering om nogen har gjort en rigtig masse for at give folk en chance ved de indsatser, som jeg har nævnt hidtil, men også ved at lave behandlingsgarantier for misbrug; ved at finde alternative boligformer, så hjemløse kan finde sig en bolig, de kan holde ud at være i; ved at sætte ind i forhold til psykisk syge. Vi har gjort langt, langt mere end tidligere.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu kan man jo bruge rigtig mange ord på at benægte virkeligheden, men jeg vil godt lige ridse op. Det er sådan, at antallet af familier, der er blevet sat på gaden, er steget drastisk i den her regerings levetid fra 2002 til 2005. Vi ved også godt, at det for 94 pct.s vedkommende skyldes, at de mennesker ikke har råd til at betale deres husleje.

Kl. 16.50

Jeg vil så godt spørge ministeren, om hun virkelig benægter, at der kan være en sammenhæng, forstået på den måde at der kan være nogle mennesker, som har en så lav indkomst, at de simpelt hen ikke er i stand til at betale husleje og dermed bliver sat på gaden, og at der er en gruppe mennesker i det her land, som har fået forringet deres indkomst, på grund af at man har indført kontanthjælpsloft og starthjælp, som i hvert fald for en stor gruppes vedkommende har betydet, at de har færre penge at leve for og er blevet fattigere.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg kan bekræfte over for hr. Jørgen Arbo-Bæhr, at der har været en stigning i de år, hvor der har været ført en statistik på området; det er rigtigt. Vi har også gennem de undersøgelser, som jeg har foretaget, fået kendskab til, at 94 pct. af udsættelserne skyldes manglende betaling af huslejen.

Men så ved vi faktisk heller ikke særlig meget mere. Vi ved ikke, hvilket forsørgelsesgrundlag de mennesker har haft; vi ved ikke, hvilken husleje de skulle betale; vi ved ikke, om de har skullet slås med gammel gæld eller er kommet ud i en skilsmisse, eller hvad der i øvrigt har gjort sig gældende.

Det er jo derfor, jeg iværksætter den her undersøgelse, altså for, at vi kan blive klogere på: Hvad er det for nogle situationer? Hvad er det, der fører til en udsættelse af boligen? Det er jo simpelt hen for at kunne sætte mere målrettet ind, og selv om man er på kontanthjælp, mener jeg også, at det er på et forsørgelsesniveau, hvor man godt vil kunne betale sin husleje.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Det er jo egentlig pudsigt, at vi har en socialminister, som ikke ved, hvad det er for et forsørgelsesgrundlag, folk har. Det kunne socialministeren, som hun lovede, jo have undersøgt for 1 år siden.

Det eneste, vi ved, er jo, at tilbagemeldingerne fra nogle af de kommuner, der faktisk har meldt tilbage om, hvorfor der er en stigning i deres kommuner på antallet af udsættelser, decideret nævner det, at nogle af de mennesker, der bliver sat ud, er på starthjælp eller ramt af kontanthjælpsloftet. Så det kan man jo i hvert fald ikke bare benægte. Så meget ved vi, og så er det efter min mening lidt en skændsel, at vi ikke ved mere, for det her problem med det stigende antal udsættelser har jo været kendt i over 1 år.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg kan bestemt ikke afvise – det har jeg heller aldrig gjort – at det, at man er på kontanthjælp, eller det, at man er på starthjælp, kan være en grund til, at man ikke kan betale huslejen. Men det kan jo også være, at det er, fordi huslejen er for høj i forhold til det forsørgelsesgrundlag, man har.

Jeg har gjort, hvad jeg overhovedet kunne for at komme ind bag om tallene, og jeg har syntes, at den eneste fremgangsmåde, der har været mulig, i første omgang har været at finde ud af: Hvad ved kommunerne, hvad har de af registreringer, hvad kan vi få at vide ved at spørge kommunerne? Det viste sig så at være begrænset.

Vi har så prøvet at undersøge, hvad fogedretterne egentlig registrerer, og hvad de har brug for af informationer. Og efter at have gjort det kan jeg konstatere, at det ikke giver os den viden, vi tilsyneladende alle sammen gerne vil have, og derfor foretager vi så nu den her større undersøgelse.

Jeg må så sige, at det er et omstændeligt arbejde, og derfor vil det også tage noget tid for SFI at gennemføre den forskning. Men samtidig har jeg så netop skærpet vejledningen, fremsat det her lovforslag, for simpelt hen at sætte ind der, hvor jeg mener vi kan gøre noget for at forebygge udsættelser.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 137: Forslag til lov om ændring af lov om ligestilling af kvinder og mænd. (Definitioner af forskelsbehandling og af chikane og sexchikane m.v.).

Af ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen). (Fremsat 31/1 2007).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Det er jo dele af Rådet for Den Europæiske Unions direktiv om gennemførelse af princippet